

อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
กับรัฐบาลแห่งประเทศอิสราเอล
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งประเทศอิสราเอล

มีความปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายส่วนบุคคล

อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

- อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเงินได้จากเงินได้ที่ตั้งบังคับจัดเก็บในนามของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือในนามขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเรียกเก็บ
- ภาษีที่พึงที่ตั้งบังคับจัดเก็บจากเงินได้ที่ตั้งถิ่นหรือจากองค์ประกอบของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากจำนวนเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนทั้งหมด ซึ่งจ่ายโดยวิสาหกิจตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน ให้ถือว่าเป็นภาษีเงินได้
- ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ ได้แก่

(ก) ในกรณีประเทศไทย

- ภาษีเงินได้ และ
- ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

(ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

(ข) ในกรณีอิสราเอล

- ภาษีเงินได้(รวมถึงภาษีผลได้จากทุนและภาษีบริษัท)และ
- ภาษีจัดเก็บจากผลไม่จากการขายที่ดินภายใต้ "The Land Appreciation Tax Law"

(ซึ่งต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีอิสราเอล")

4. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใด ๆ ที่มีลักษณะเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งบังคับจัดเก็บภายหลังจากวันที่ได้ลงนามในอนุสัญญานี้เป็นการเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะแจ้งให้แกกันและกันเพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงใดที่สำคัญ ๆ ซึ่งมีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทย และเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึง อาณาเขตและทะเลอาณาเขต ซึ่งรัฐมีอธิปไตย และเขตอำนาจ ตลอดจนเขตไหล่ทวีป เขตเศรษฐกิจจำเพาะและในส่วนของพื้นดินท้องทะเล และได้ผิวดินท้องทะเล ซึ่งรัฐอาจใช้สิทธิและมีเขตอธิปไตยภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ

(ข) คำว่า "อิสราเอล" หมายถึง รัฐอิสราเอล และเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึง อาณาเขตและทะเลอาณาเขต ซึ่งรัฐมีอธิปไตย และเขตอำนาจ ตลอดจนเขตไหล่ทวีป เขตเศรษฐกิจจำเพาะ และในส่วนของพื้นดินท้องทะเล และได้ผิวดินท้องทะเล ซึ่งรัฐอาจใช้สิทธิและมีเขตอธิปไตยภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ

(ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศไทยหรืออิสราเอล แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท คณะบุคคลใด ๆ ตลอดจนหน่วยใด ๆ ซึ่งถือเป็นหน่วยภาษีภายใต้กฎหมายภาษีที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง

(จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลใด ๆ หรือหน่วยใด ๆ ที่ถือว่าเป็นนิติบุคคล เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

(ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง วิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจที่ดำเนินการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ

(ช) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีไทยหรือภาษีอิสราเอล แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

(1) บุคคลธรรมดาใด ๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(2) นิติบุคคลใด ๆ ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่ได้รับสถานภาพเช่นว่านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(ฅ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใด ๆ ทางเรือหรือทางอากาศยาน ซึ่งดำเนินการ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ยกเว้นกรณีการเดินทางหรือเดินอากาศยานระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น และ

(ณ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย และในกรณีของอิสราเอล หมายถึง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบหมาย

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใด ๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐนั้น ซึ่งเกี่ยวกับภาษีอนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สถานที่พักตั้ง สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใด ผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น ด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว

2. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัว และทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้หรือถ้าบุคคลคนนั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐหรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ในกรณีตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง ให้ถือว่าบริษัทดังกล่าวเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นได้ก่อตั้งขึ้นหรือภายใต้กฎหมายของรัฐนั้นถือว่าบริษัทนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ถ้าภายใต้หลักเกณฑ์ข้างต้นบริษัท ยังคงเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองแล้ว ให้ถือว่าบริษัทเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่บริษัทนั้นมีสถานจัดการตั้งอยู่ ถ้าไม่สามารถกำหนดรัฐที่สถานจัดการตั้งอยู่ได้ จากนั้นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองกำหนด แนวทางแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะรวมถึง

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง

(ฉ) เหมืองแร่ บ่อน้ำมัน หรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ

(ช) ที่ทำการเพาะปลูก หรือไร่สวน

(ซ) คลังสินค้า ในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคลอื่น

(ฅ) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือกิจกรรมตรวจสอบควบคุมเกี่ยวกับการนั้น และดำเนินการใน รัฐซึ่งที่ตั้งหรือโครงการเช่นว่านั้นตั้งอยู่ติดต่อกัน เป็นระยะเวลาเกินกว่า 6 เดือน

(ญ) การให้บริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งผ่านลูกจ้างหรือพนักงาน ซึ่งกิจกรรมในลักษณะนั้นต้องดำเนินติดต่อกันเพื่อโครงการเดียวกัน หรือโครงการที่เกี่ยวข้องภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลา รวมกันเกินกว่า 6 เดือนในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ไม่ให้ถือว่ารวมถึง

(ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดงหรือการส่งมอบสิ่งของ หรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา การจัดแสดง หรือการส่งมอบ

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจ เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของ หรือสินค้า หรือรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การให้ข้อสนเทศ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการ หรือเป็นส่วนประกอบของวิสาหกิจ

(ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อประกอบกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) โดยมีเงื่อนไขว่ากิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือส่วนประกอบ

4. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 เมื่อบุคคลนอกเหนือจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 6 กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้ถือว่าวิสาหกิจนั้นมีสถานประกอบการถาวรในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าบุคคลนั้น

(ก) มีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เฉพาะการซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น

(ข) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งมูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น และดำเนินการตามคำสั่งซื้อหรือส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

(ค) ไม่มีอำนาจเช่นนั้น แต่ได้จัดหาคำสั่งซื้ออย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกทั้งหมด เพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้ อยู่นั้น วิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ยกเว้นในกรณีของการรับประกันภัยต่อ จะถือว่ามิใช่สถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นเรียกเก็บเบี้ยประกันในอาณาเขตของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหนึ่งนั้น หรือรับประกันภัยภายในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางลูกจ้างหรือผ่านทางตัวแทน ซึ่งมีได้เป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรค 6 ของข้อนี้

6. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะไม่ถือว่ามิใช่สถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไปหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลเช่นว่านั้นกระทำการอันเป็นปกติในธุรกิจของตนอย่างไรก็ตาม กรณีกิจกรรมของตัวแทนดังกล่าวได้กระทำเพื่อวิสาหกิจนั้นทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามของวิสาหกิจนั้น บุคคลเช่นว่านี้จะไม่ถือว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

7. ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้มีความหมายซึ่งคำนี้มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่าง ๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่ แล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอื่น ส่วนเรือเดินทะเล เรือและอากาศยาน มิให้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติของวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับมาจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น
2. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติวรรค 3 ของข้อนี้ ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหาก และประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่อกัน อย่างเป็นอิสระ โดยแท้จริงกับวิสาหกิจ ซึ่งคนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. ถ้าเจ้าหน้าที่ภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีข้อมูลในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจไม่เพียงพอ บทบัญญัติใด ๆ ในข้อนี้จะไม่มีผลกระทบต่อการใช้กฎหมายใด ๆ ของรัฐนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับการกำหนดภาวะภาษีของบุคคล โดยมีเงื่อนไขว่ากฎหมายนั้นจะใช้สอดคล้องกับหลักการในข้อนี้ ตราบเท่าที่ข้อมูลที่เจ้าหน้าที่ภาษีอากรมีอยู่จะอำนวยให้
5. มิให้ถือว่ากำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อน ๆ กำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญานี้ มิให้บทบัญญัติของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. กำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ ให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเท่านั้น

2. ถ้าไรที่วิสาหกิจของรัฐทำสัญญารัฐหนึ่งจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง แต่ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50
3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ถ้าไรจากการดำเนินการเดินเรือ หรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศให้รวมถึง
 - (ก) ถ้าไรที่ได้รับจากการให้เช่าเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศโดยไม่มีลูกเรือ
 - (ข) ถ้าไรที่ได้รับจากการใช้หรือให้เช่าผู้เดินค้าที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ ถ้าถ้าไรนั้นเกี่ยวเนื่องโดยตรงกับถ้าไรซึ่งบทบัญญัติของวรรค 1 หรือ 2 ใช้บังคับ
4. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1, 2 และ 3 บังคับแก่ถ้าไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจหรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศ

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

1. ในกรณีนี้
 - (ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วม โดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือ
 - (ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วม โดยตรง หรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ เงินได้หรือถ้าไรใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่ง หากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือถ้าไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐ ซึ่งบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผล ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ในกรณีเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอิสราเอล ร้อยละ 10 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น

(ข) ในกรณีเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในประเทศอิสราเอลให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

(1) ร้อยละ 10 ของเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าผู้รับนั้นถือหุ้นอย่างน้อย ร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล

(2) ร้อยละ 15 ของทุนของบริษัทที่จ่ายเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีอื่น ๆ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะวางแนวปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดโดยความตกลงร่วมกัน ข้อความของวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนต่อการจัดเก็บภาษีจากบริษัท ในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป

3. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้น หุ้นเหมืองแร่ หุ้นผู้ก่อตั้ง หรือสิทธิอื่น ๆ อันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไรซึ่งมิใช่สิทธิเรียกร้องในหนี้รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษี เช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐ ซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่าย เงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานะประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้น ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง ได้รับเงินได้หรือกำไรจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบทเท่าที่ได้จ่ายเงินปันผลนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือตราบทเท่าที่การถือหุ้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทต้องเสียภาษีกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยเงินได้หรือกำไรที่เกิดขึ้นอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมด หรือบางส่วนก็ตาม ไม่มีข้อความใด ๆ ในวรรคนี้จะแปลความเป็นการขัดขวางรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง จากการเก็บภาษีเงินได้ตามกฎหมายของรัฐนั้น ในอัตราซึ่งไม่เกินอัตราที่พึงใช้กับเงินปันผลในกรณีของวรรค 2 (ก) ของข้อนี้

ข้อ 11

ดอกเบี๋ย

1. ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี๋ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้นแต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี๋ย ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น ถ้าดอกเบี๋ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงินใด ๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น สำหรับกรณีอื่นเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองจะวางแผนปฏิบัติเกี่ยวกับข้อจำกัดโดยความตกลงร่วมกัน

3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกเพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้ คำว่า "รัฐบาล"

(ก) ในกรณีของประเทศไทย หมายถึง รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และให้รวมถึง

(1) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(2) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ

(3) สถาบันซึ่งรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ เป็นเจ้าของทุนทั้งหมด ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ไประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

(ข) ในกรณีของประเทศอิสราเอล หมายถึง รัฐบาลแห่งรัฐอิสราเอล และให้รวมถึง

(1) ธนาคารแห่งประเทศอิสราเอล

(2) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ

(3) สถาบันซึ่งรัฐบาลแห่งรัฐอิสราเอล หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ เป็นเจ้าของทุนทั้งหมด ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ไประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง

4. คำว่า "ดอกเบี๋ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิด ไม่ว่าจะมียหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตร หรือหุ้นกู้ รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ พันธบัตรหรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้ที่มิได้มีลักษณะทำนองเดียวกันกับเงินได้จากทำให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐบาลผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี๋ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่งโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี๋ยที่จ่าย มีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ในกรณีเช่นว่านี้ จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือ ข้อ 14 บังคับ แล้วแต่กรณี

6. ดอกเบี๋ยให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคลที่จ่ายดอกเบี๋ย ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตามมีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งหนึ่งที่ต้องจ่ายดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้น และดอกเบี๋ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำ ดอกเบี๋ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี๋ยที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนึ่งอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี๋ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงิน ซึ่งควรจะได้อัตกกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผู้รับผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของผลประโยชน์ของคำสิทธิ ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น สำหรับการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ใดในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ ไม่รวมถึงฟิล์มภาพยนตร์ หรือฟิล์ม หรือเทปสำหรับการกระจายเสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์

(ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้นในกรณีอื่นทั้งหมด

3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรืองานวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ หรือฟิล์ม หรือเทป ที่ใช้สำหรับการกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับ หรือกรรมวิธีลับ หรือเพื่อการใช้ หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ คำว่า "คำสิทธิ" ให้รวมถึงผลได้จากการจำหน่าย สิทธิ หรือทรัพย์สิน ในขอบเขตที่เป็นผลได้อันเกิดจากการผลิต การใช้ หรือการโอนด้วย

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของคำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือประกอบการของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวกับคำสิทธิที่จ่ายนั้น มีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำในกรณีเช่นนี้ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. คำสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อบุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง อันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายคำสิทธิที่เกิดขึ้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น คำสิทธิเช่นว่านั้น ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการ ประจำนั้นตั้งอยู่

6. ในกรณีที่เกิดเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนคำสิทธิที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศ อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงิน ซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญาฯ นี้ด้วย

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับจากการจำหน่ายของสังหาริมทรัพย์ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ผลได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการจำหน่ายหุ้นหรือสิทธิที่เทียบเท่าในบริษัทซึ่งทรัพย์สินทั้งหมด หรือส่วนใหญ่เป็นของสังหาริมทรัพย์ตามที่กล่าวไว้ในข้อ 6 และตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายของสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือของฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
4. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศ หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยานเช่นว่านั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
5. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินหรือสินใด ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1, 2, 3 และ 4 ของข้อนี้ และในวรรค 3 ของข้อ 12 จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ที่บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้ที่เงินได้ดังกล่าว อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ก) ถ้าผู้นั้นมีอยู่ซึ่งฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น สำหรับระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลารวมกันเท่ากับ หรือเกิน 183 วัน ภายในระยะเวลา 12 เดือนใด ๆ ในกรณีเช่นว่านี้ เฉพาะจำนวนเงินได้ที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลารวมกันเท่ากับ หรือเกินกว่า 183 วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ กรณีเช่นว่านี้ เฉพาะจำนวนเงินได้ที่ได้รับจากกิจกรรมที่กระทำของบุคคลนั้นในอีกรัฐหนึ่งนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ค) ถ้าค่าตอบแทนที่ได้รับจากกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น หรือตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นและมีจำนวนเกินกว่า 50,000 บาท ในปีฐานกรหนึ่งหรือเป็นจำนวนเงินสกุลอิสราเอลที่มีค่าเท่ากัน ในกรณีเช่นนี้ เฉพาะค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" โดยเฉพาะให้รวมถึงกิจกรรมอิสระ ด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลป การศึกษา หรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ นักกฎหมาย วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 18, 19, 20 และ 21 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวที่เกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคที่ 1 ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่งานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งชั่วระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลารวมกันไม่เกิน 183 วัน ในรอบระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้าง ผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ

(ค) ค่าตอบแทนนั้นมีได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการ

ค่าป่วยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

เงินได้จากนักแสดงและนักกีฬา

1. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ได้รับในฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิทยุ หรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของคนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่กระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬา ตามความสามารถของตนนั้น มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7, 14 และ 15 เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้น ๆ ของนักแสดงหรือนักกีฬาได้มีการกระทำ
3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ จะไม่ใช้บังคับกับค่าตอบแทนหรือกำไร เงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันที่ได้รับจากกิจกรรมที่ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญานั้น ได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่โดยกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ หรือองค์การตามกฎหมายของรัฐนั้น
4. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7 ในกรณีกิจกรรมที่กล่าวถึงในวรรค 1 ของข้อนี้ ได้จัดให้มีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งโดยวิสาหกิจของรับผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง กำไรซึ่งวิสาหกิจเช่นว่านั้นได้รับจากการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านี้ขึ้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา กล่าวถึงรัฐแรก เว้นแต่วิสาหกิจนั้นได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะ ในส่วนที่เกี่ยวกับกับการจัดกิจกรรมดังกล่าวของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมถึงองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ หรือองค์การตามกฎหมายของรัฐนั้น

ข้อ 18

เงินบำนาญ

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในวรรค 2 ของข้อ 19 เงินบำนาญ และค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง สำหรับการทำงานในอดีต จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์การบริหารนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในรัฐนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ผู้ซึ่ง

(1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น เพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

2. (ก) เงินบำนาญใด ๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้น โดยรับผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้น ให้แก่บุคคลธรรมดาใด ๆ อันเนื่องมาจากบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือองค์การบริหารของรัฐนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของรัฐนั้น

3. บทบัญญัติของข้อ 15, 16 และ 18 จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนและเงินบำนาญอันเนื่องจากการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใด ๆ ที่ดำเนินการโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักศึกษา

บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการไปเยือนรัฐแรกนั้นก็เพียงเพื่อประสงค์ที่จะ

(ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่เป็นที่ยอมรับ หรือ

(ข) เข้ารับการฝึกอบรมให้สามารถปฏิบัติงานด้านวิชาชีพ หรือการค้า หรือ

(ค) ศึกษาหรือทำการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุนหรือรางวัลจากองค์การรัฐบาล การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดีหรือการศึกษา จะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐแรกที่เก็บจาก

- (1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศ เพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัยหรือการฝึกอบรมของผู้นั่นเอง
- (2) ทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล
- (3) เงินได้จากการให้บริการส่วนบุคคลในรัฐนั้น โดยมีเงื่อนไขว่า เงินได้นั้นเป็นเหตุผลตามจำเป็นและสมควรในการครองชีพ และการศึกษา

ข้อ 21

ศาสตราจารย์ ครู และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในเวลาก่อนหน้าที่จะไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นเวลาไม่เกินสองปีตามคำเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียนหรือสถานบันการศึกษาอื่นในที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองจากผู้มีอำนาจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัย หรือทั้งสองประการที่สถานบันการศึกษาเหล่านั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น สำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือการวิจัยเหล่านั้น
2. ข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินได้จากการวิจัย หากการวิจัยเหล่านั้น ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อประโยชน์สาธารณะ และประการสำคัญไม่ได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของเอกชนบางคนหรือเอกชนอื่น ๆ

ข้อ 22

เงินได้ที่ไม่ได้กล่าวถึงไว้โดยชัดแจ้ง

1. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดก็ตาม ที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อน ๆ ของอนุสัญญานี้ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ที่บัญญัติไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 ถ้าผู้รับเงินได้ดังกล่าวนี้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ดำเนินธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านทางสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือดำเนินการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานะประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่ได้จ่ายไปนั้น มีส่วนเกี่ยวเนื่องในประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำดังกล่าว ในกรณีเช่นนั้น จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือ ข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 บรรดาเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อบทก่อน ๆ ของอนุสัญญานี้ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้นด้วย

ข้อ 23

ข้อจำกัดแห่งการได้รับประโยชน์

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองด้วยการตกลงร่วมกัน อาจปฏิเสธที่จะอำนวยความสะดวกประโยชน์ของอนุสัญญานี้ให้แก่บุคคลใด ๆ หรือในส่วนของที่เกี่ยวกับธุรกรรมใด ๆ หากในความเห็นของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจนั้นเห็นว่า การรับบริการอำนวยความสะดวกประโยชน์ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว เป็นการใช้อุสัญญาในทางที่ผิดไปจากความประสงค์ของอนุสัญญา

ข้อ 24

วิธีการจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. ภายใต้บังคับกฎหมายของประเทศไทยในส่วนที่เกี่ยวกับการขอมให้อื้อเป็นเครดิตต่อภาษี ไทยที่ชำระในประเทศอื่น นอกเหนือจากประเทศไทย (และการแก้ไขเพิ่มเติมใด ๆ ที่ไม่กระทบหลักการทั่วไป) ภาษีอิสราเอลที่ชำระในส่วนของเงินได้ที่ได้รับจากประเทศอิสราเอล จะขอมให้เป็นเครดิตต่อภาษี ไทยที่ชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงิน ได้นั้นอย่างไรก็ดี จำนวนเครดิตนั้นจะต้องไม่เกินสัดส่วนของภาษี ไทยซึ่งเหมาะสมกับเงิน ได้นั้น

2. ภายใต้บังคับกฎหมายของประเทศไทยในส่วนที่เกี่ยวกับการขอมให้อื้อเป็นเครดิตต่อภาษีอิสราเอลที่ชำระในประเทศอื่น นอกเหนือจากประเทศอิสราเอล (และการแก้ไขเพิ่มเติมใด ๆ ที่ไม่กระทบหลักการทั่วไป) ภาษีไทยที่ชำระในส่วนของเงิน ได้ที่ได้รับจากประเทศไทย จะขอมให้เป็นเครดิตต่อภาษีอิสราเอลที่ชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงิน ได้นั้น อย่างไรก็ดีจำนวนเครดิตนั้นจะต้องไม่เกินสัดส่วนของภาษีอิสราเอล ซึ่งเหมาะสมกับเงิน ได้นั้น

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 ของข้อนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับเงิน ได้หรือกำไรซึ่งตามบทบัญญัติดังต่อไปนี้พึงใช้บังคับ คำว่า "ภาษีอิสราเอล" จะรวมถึงส่วนต่าง ถ้ามีระหว่างภาษีที่พึงชำระตามบทบัญญัติดังต่อไปนี้กับภาษีที่พึงชำระตามกฎหมายภาษีทั่วไปของอิสราเอลในส่วนที่เกี่ยวกับเงิน ได้หรือกำไรนั้น ซึ่งมีได้อ้างอิงถึงในอนุสัญญานี้

(ก) กฎหมายสนับสนุนการลงทุนในสินค้าน้ำมัน 1959 กฎหมายสนับสนุนการลงทุน (บริษัทที่เน้นการใช้ทุนในการผลิต) - 1959 และกฎหมายพื้นที่การค้าเสรี - 1994 ซึ่งมีผลบังคับใช้หรือได้เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งจะไม่กระทบกับลักษณะทั่วไป หรือ

(ข) บทบัญญัติอื่นใดที่อาจยกเว้นหรือลดภาษีซึ่งได้มีการตกลงระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง โดยสาระสำคัญส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากนั้น หรือได้เปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งจะไม่กระทบกับลักษณะทั่วไป

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 2 ของข้อนี้ คำว่า "ภาษีไทยที่ชำระ" จะให้อื้อว่ารวมถึงจำนวนภาษีใด ๆ ที่ควรชำระตามภาษีไทยสำหรับปีใด ๆ แต่ได้รับยกเว้นหรือลดภาษีเพื่อการส่งเสริมการอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม วิทยาศาสตร์ศึกษาหรือพัฒนาอื่นในประเทศไทยสำหรับปีนั้นหรือส่วนใด ๆ ของปีนั้นภายใต้

(ก) พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ.2520 ซึ่งมีผลบังคับใช้และไม่ได้ประกาศเปลี่ยนแปลงตั้งแต่วันลงนามในอนุสัญญานี้ หรือได้เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งจะไม่กระทบกับลักษณะทั่วไปหรือ

(๗) บทบัญญัติอื่นใดที่อาจยกเว้นหรือลดภาษี ซึ่งได้มีการตกลงระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง โดยสาระสำคัญส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงหลังจากนั้น หรือได้เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งจะไม่กระทบกับลักษณะทั่วไป

ข้อ 25

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในสถานการณเดียวกัน
2. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
3. ยกเว้นเมื่อบทบัญญัติข้อ 9 วรรค 7 ของข้อ 11 หรือวรรค 6 ของข้อ 12 บังคับใช้ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และการจ่ายชดใช้อื่น ๆ ที่จ่ายโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดผลกำไรที่พึงเสียของวิสาหกิจนั้น จะหักลดหย่อนได้ภายใต้เงื่อนไขเดียวกัน เสมือนหนึ่งว่าได้จ่ายเงินเหล่านั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมด หรือแต่บางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใด ๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกนั้นถูก หรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
5. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคลใด ๆ การบรรเทาภาระและการหักลดเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษี อันเนื่องมาจากความเป็นพลเมืองความรับผิดชอบต่อครอบครัว ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
6. ในข้อนี้คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีซึ่งอยู่ในบังคับของอนุสัญญานี้

ข้อ 26

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากรโดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้า

หน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีถิ่นที่อยู่ นั้น โดยไม่ต้องคำนึงถึงวิธีการแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในสามปีนับจากที่ได้มีการแจ้งการกระทำครั้งแรกที่ก่อให้เกิดการเรียกเก็บภาษี อันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้

2. ถ้าข้อคัดค้านนั้น ปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญานี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกันเพื่อการจัดการเก็บภาษีซ้อนในกรณีใด ๆ ที่มีได้บัญญัติไว้ในอนุสัญญานี้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ นั้น

ข้อ 27

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกับอนุสัญญานี้ ข้อสนเทศใดที่ได้รับโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะถือว่าเป็นความลับ เช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมิน หรือการจัดเก็บ การบังคับ หรือการดำเนินคดี หรือการชี้ขาดอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เช่นว่านั้นจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าว อาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาในศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล
2. ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐใดต้อง
 - (ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐนั้น หรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมาย หรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐนั้น หรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
 - (ค) ให้ข้อสนเทศ ซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ

หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบายสาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน)

ข้อ 28

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรัฐากรของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล ตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 29

การเริ่มใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการสัตยาบัน และจะทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันโดยเร็วที่สุด
2. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับเมื่อได้มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกันแล้ว และบทบัญญัติของอนุสัญญามีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่งใน หรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร
 - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ ที่เก็บจากเงินได้สำหรับปีรัฐากร หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือ หลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันซึ่งมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสาร

ข้อ 30

การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จะคงใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งรัฐใดอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้โดยแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษร ให้รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งทราบ โดยทางการทูตในหรือก่อนวันที่ 30 มิถุนายน ของปีปฏิทินใด ๆ ที่เริ่มต้นภายหลังจากวันสิ้นสุดของระยะเวลา 5 ปี นับจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ

ในกรณีเช่นนั้น อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่หัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนเงินที่จ่ายหรือนำส่งใน หรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกเลิก
- (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีอื่น ๆ ที่เก็บจากเงินได้ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นใน

หรือหลังวันแรกของเดือนมกราคม ถัดจากวันที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจ โดยถูกต้อง ได้ลงนาม ในอนุสัญญานี้

ทำคู่กัน ณ..... เมื่อวันที่ ปีหนึ่งพันเก้าร้อย และ.....แห่งคริสตศักราช เป็นภาษาไทย ฮีบรู และ อังกฤษ โดยทุกฉบับมีผลบังคับเท่าเทียมกัน เว้นแต่กรณีมีข้อสงสัย ให้ถือด้วยฉบับภาษาอังกฤษเป็นเกณฑ์

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งรัฐอิสราเอล

พิธีสาร

ในการลงนามอนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งรัฐอิสราเอล และรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและป้องกันการเลี่ยงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ได้ตกลงกันตามบทบัญญัติต่อไปนี้ ซึ่งจะเป็นส่วนหนึ่งของอนุสัญญานี้

1. ตามวรรค 3 และวรรค 4 ของข้อ 5 เป็นที่เข้าใจว่าการใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการส่งมอบจะถือเป็นการสถานประกอบการถาวร ถ้าสิ่งอำนวยความสะดวกเช่นว่า ใช้ในประการสำคัญเพื่อเป็นที่จำหน่ายสินค้า
2. ตามวรรค 1, 2, 5, 6 และ 7 ของข้อ 7 เป็นที่เข้าใจว่า คำว่า “กำไร” หมายถึงเงินได้หรือกำไร
3. เป็นที่เข้าใจว่าในกรณีการชำระเงินสำหรับซอฟต์แวร์ (ชุดคำสั่งคอมพิวเตอร์) ที่รวมอยู่ในข้อ 12 การเก็บภาษีอากรนั้น จะกำหนดตามบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 12 อย่างไรก็ดี ในกรณีที่ประเทศไทยได้ออกกฎหมายให้ซอฟต์แวร์ (ชุดคำสั่งคอมพิวเตอร์) ไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง อาจหาหรือร่วมกันเพื่อกำหนดการจัดเก็บภาษีที่เหมาะสมในการชำระเงินค่าซอฟต์แวร์
4. ตามอนุวรรค (ค) ของวรรค 1 ของข้อ 14 เป็นที่เข้าใจว่าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอาจใช้วิธีตกลงร่วมกันเพื่อตกลงเพิ่มวงเงิน เพื่อดำเนินถึงผลกระทบของเงินเพื่อเป็นคราวๆ ไป

ในนามรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ในนามรัฐบาลแห่งรัฐอิสราเอล